

Arthur C. Clarke – Stephen Baxter A DRÓT-KONTINUUM

Csaknem 60 év telt el az Utazzon *dróton* megjelenése óta, amikor Clarke újra elővette a teleportáció témáját, és elhatározta, hogy alaposabban körüljárja. Erősítésnek fiatal szerzőtársat vett maga mellé, és ketten együtt nagyívű történetet találtak ki egy világról, mely olyan, mint a miénk, de mégsem teljesen azonos vele. A figyelmesen olvasó SF-rajongók számára pedig, külön ajándékként, számos apró utalást rejtettek el benne Clarke klasszikus 2001-ére és folytatásaira.

947: HATFIELD, ÉSZAK-LONDON, ANGLIA. A mérnökök feltartott hüvelykujjal jeleztek Henry Forbesnak, mire ő gurulni kezdett a Vampire-rel a kifutópályán. Megérezte hátában a dübörgő motorok ismerős, finom nyomását, és amikor meghúzta a botkormányt, a gép megemelte az orrát, és felszökött vele az égbe.

Derült júniusi reggel volt. Anglia ege kristálytisza, kék kupolaként borult fölé, a Vampire kacsatojás-zöld burkolata csillogott a napfényben. Megtett néhány kört London fölött. A Főváros szürkésbarna, göröngyös mezőként terült el alatta, a vékony szmogrétegen keresztül füstoszlopok törtek a magasba. Azért persze gyönyörű látvány volt. A nagyobb bombatalálatok helyét szabad szemmel is kivehette, az East Enden és a dokknál: romokkal borított, letarolt körök, mint a holdkráterek.

Visszaemlékezett Hatfieldre a háború csúcspontján: törmelékhalmozatok kerülgető koszos, toldozott-foldozott Spitek, Hurricane-ek és 1324-es bombázók, sárba ragadt gépek az olyan ronda napokon, amikor még a verebek is gyalog közlekednek, overallos-selyemsálas repülőlegénység, amint propellereket forgat, arcukat ráncokba merevíti a fáradtság...

Ez volt akkor. Most a repülőgépek olyanok, mint látogatók a jövőből, zárt testű, fénylő fémmadarak, afféle nevekkkel, mint Vampire, Meteor, Canberra, Hunter, Lightning. Henry Forbes pedig, a maga harminc évével immár nem a RAF őrnagya, kékpaszományos egyenruhában, és olyan küldetésekkel a tarsolyában, mint Franciaország ostroma, az angliai csata vagy a D-nap; immár egyszerű berepülő pilóta volt csupán a de Havillandnál, és még csak nem is a legmegbecsültebb.

Akadtsz persze, ami kárpótolta. Az új M52-es motorját tesztelhetted, ami akár 1000 mérföld per óra sebességre is képes lehet, maga mögé utasítva az amerikaiak X-1-esét, amit Kaliforniában próbálgatnak...

Forbes kényelmesebben elhelyezkedett a pilótafülkében. Az együléses vadászgépben szűkös volt a hely, mint annak idején a Spitekben, pedig ez alkalommal mindössze egy viharvert, sportos öltönyt viselt, mentőmellényt és a gomblyukában egy szegfűt. A pilótafülkébe gubózva, egyedül az üres égbolton, határtalan nyugalom töltötte el. Azt kívánta, bár csak Max is idefönt lehetne vele - vagy legalább el tudná mondani neki, mit is jelent számára a repülés. De sosem volt képes rá. A lányt pedig túlságosan lefoglalta saját karrierje.

Susan Maxton pár évvel fiatalabb volt Forbesnál. Amikor a férfi megismerte őt, a háború alatt, komoly, Oxfordban végzett fiatal lány volt, akit frissen soroztak be a Királyi Híradósok, és éppen csöppet sem veszélytelen küldetést teljesítve a V2-esek becsapódási helyeit járta a bombakráterek szaggatta Dél-Angliában. A Hitler rakétáit irányító fejlett vezérlőrendszerek esetlegesen megmaradt darabjai után kutatott, mert azok, állítása szerint messze meghaladtak bármi hasonlót, amivel

a Szövetségesek rendelkeztek. A háború óta pedig Németországban utazgatott, Peenemündében, a Ruhr-vidéken és másfelé, további náci titkokba mélyedve.

Természetesen az egész munkája szigorúan titkos volt. Forbes a felét sem hitte el annak, amire a lány olyan izgatottan utalgatott - a jól elrejtett náci laboroknak, amelyekben rémséges kísérletek folytak, hajsza hímjén megalkotva Hitler atombombáját, sőt valami hihetetlen módszert emberek továbbítására telefonvezetékeken át, hogy a Führer bármikor elektronikus *Blitzkriegre* küldhesse hadait össze-omló birodalma szívéből is!

Forbes és Max úgy döntöttek, hogy a háború után összeházasodnak. Erre azonban még nem került sor. Mint annyi nőben a harcok során, Maxben is kifejlődött egyfajta - Forbes szerint fölöttébb egészségtelen - vonzódás a munkája iránt...

Semmi kétség, idővel ez is elrendeződik. Addig pedig, mint arra a hatfieldi irányító központból *rádióan már figyelmeztették, ideje felhagyni az ábrándozással*, és hozzálátni a napi feladatokhoz

Elővett két vattapamacst, és bedugaszolta velük a fülét. Azután ismét fölfelé billentette a Vampire orrát, és tövig nyomva a gázpedált kilőtt a sápadtan kéklő ég irányába. Csodálatos volt ez a szín, és egyre sötétült, ahogy emelkedett.

Visszavette a gázt, amikor a levegő ritkulni kezdett körülötte. A Vampire röppályája csúcsához közeledett, hatvanezer mérföldes magasságban.

A Föld távlatai kitárultak alatta, a horizont finoman meggörbült, a táj zöld, barna és szürke festékfoltok mintázatává mosódott össze, az ég pedig feje fölött olyan mélykék szín- be váltott, hogy az már a feketével volt határos. Az angol vidéktől a világűr határáig, alig néhány perc alatt. Átkozottul hihetetlen.

No persze az igazán idegborzoló rész csak most következett, a nagy sebességű, légellenállási teszttel egybekötött ereszkedés hazafelé. Úgy számította, húszezer körül veszi majd el az uralmát a gép fölött, akkor jobb híján elmond pár miatyánkot, hogy amikor tizenötezernél eléri a sűrűbb légrétegeket, legyen ereje az irányítás visszavételéhez.

Ha azonban mindent jól csinál, ebédre haza is érhet. Lebillentette a gép orrát, és megkezdte hosszú zuhanását vissza a légkörben.

Anglia

Susan Maxton Forbes élvezettel figyelte, ahogy férje lassan, ünnepélyesen végigsétál az *English Electric tervezőirodáján*. Hiába folyt már a feszült visszaszámlálás a legújabb Blue Streak startja felé, amit recsegő rádiókapcsolat közvetített Woomerából, a fiatal aerodinamikusok Henry köré gyűltek. Susannak el kellett ismernie, a férfi jól kezeli a helyzetet. - Lenyűgöző létesítmény - mondta Forbes már vagy ötödször.

- Hát, látnia kellett volna minket közvetlenül a háború után - szólalt meg az egyik öszülő "nagy öreg" (volt vagy harmincnégy éves). - Egyetlen üresen álló garázsba zsúfolódtunk be a Corporation Streeten. De ott született meg a Canberra.

- Ó! Tudja, azt teszteltem. "A repülő, ami megállítja az időt..."

- Igen - csapott le rá egy lelkes fiatal lány. - Nagyon izgalmas lehetett.

- Nem igazán. Az újságírók mindig hősi énekeket zengenek a berepülő pilótákról.

Pedig a mindennapi munka ott is módszeresen, unalmasan gépies.

- Ilyen lesz az is, Henry, amikor a mi Tevényt viszi majd föl?

- Átkozottul remélem, különben nem kapok egy vasat sem.

A viccet általános nevetés fogadta. Tovább sétáltak az iroda másik végébe, és Max megragadta az alkalmat, hogy belekaroljon a férjébe, és elkormányozza a leányzótól.

- Lefogodom, nagyon élvezed, hogy a figyelem középpontjában állsz - suttogetta az asszony Forbes fülébe.

- Hát persze. Hiszen ismersz. Ez a nagy, farkcsóváló lelkesedés feledteti velem, milyen öreg bútordarab vagyok...

Összenéztek, és a férfi elhallgatott. Az ilyen, az életkort taglaló párbeszédnek vezetnek leggyakrabban heves vitákhoz közöttük, azt illetően, nem kéne-e már családalapítással foglalkozniuk, vagy esetleg nem késtek-e le már teljesen...

Az asszony megszorította Forbes karját.

- Bárcsak az én munkám is ennyire föllelkesítené az embereket! - mondta.

A férfi felnyögött.

- Éppen elég volt a felhajtás, amikor átküldted azt a fakockát. A *Daily Mirror* mintha hetekig semmi mással nem foglalkozott volna; még Szuezi is lekerült a címlapokról...

- De nem sikerült. A kocka kis gömbökre bomolva jött át, és...

- Még így is bekerült a Természettudományi Múzeumba! Mi többet akarsz? Nem is beszélve arról a szerencsétlen hörcsögről, ami beledöglött a sokba, te pedig kitömetted. Az asszony fölkuncogott.

- Az talán kicsit kegyetlenség volt. De én most nem a sajtó hírvetéséről beszélek. Az intellektuális kaland az, ami...

A férfi grimaszt vágott, és megszagolgatta a gomblyukába tűzött virágot.

- Á! *Intellektuális*.

- Hiszen megoldottuk a problémákat, amiken a németek elakadtak... Azt a nyomorult Bizonytalansági Elvet is sikerült megkerülnünk...

Megpróbálta elmagyarázni a Plessey labor legújabb eredményeit a rádiótranszportáció terén. Valójában nem anyag átviteléről volt szó, hanem az információéről, amelynek kódolása például egy emberi lényt ad ki. Kezdetben úgy gondolták, a rádiótranszportáció képtelenség, hiszen a célszemély minden részecskéjének pozícióját és sebességét föl kell térképezni hozzá, ami viszont a Bizonytalansági Elvbe ütközik.

Volt azonban egy kiskapu.

Igazi dráma alakult ki: a küszködés, a zsákutcák, a verseny az amerikaiakkal, akik a Bell Labsnél szintén elsőnek szerettek volna kikerülni a versenyből... míg a kutatók rá nem jöttek, hogy egy addig ismeretlen kvantumállapot szétszedhető klasszikus értelemben vett információvá, majd össze is rakható abból újra, egy bizonyos Einstein-Podolsky-Rosen összefüggésnek nevezett mérés technikájának köszönhetően. A fent említett, klasszikus értelemben vett információ pedig már olyan egyszerűen továbbítható dróton át, mint egy sürgönyüzenet...

A dolognak ez tehát a lényege, bár az ördög itt is a részletekben bújt meg, a sávszélességben, a mintavételi követelményekben és a tárolókapacitásban.

- A kvantuminformációt természetesen nem lehet másolni - folytatta az asszony. - A tárgyat, amit át akarsz transzportálni, *el kell pusztítani*. És jobb is így, különben inkább másolásra használnák a berendezésünket: képzeld csak el, száz Hitler tűnik föl a bolygó különböző pontjain, és mindegyik azt állítja magáról, hogy ő az igazi!

A férfi felnyögött, végigpillantva a tervezőasztalokon.

- Ha engem kérdezel, száz Bill Haley rosszabb lenne.

A nő tudta, hogy a férfi nem igazán figyel rá. ... De most még működnie is kell ennek a nyavalyás szerkezetnek, gondolta Forbes komoran. Az új űrállomások - amelyeket a gép gyomrában utazó Drót-platformok lesznek hivatottak legénységgel feltölteni - pusztá léte függ a Teve startjának sikerétől. A Lancashire-i Pilkington Üveggyárban például már szerelik össze a leendő Herschel Űrteleszkóp elemeit...

Az indítóközpont egy kiszáradt tó mellett emelkedő hegyoldalban helyezkedett el, mind-össze a folyékony oxigén-tartályok fénylő gömbjeitől körülvéve. A kilövőállás alig volt több egyszerű fém emelvénynél, meg a hajót körülvevő spártai állványzatnál.

A woomerai létesítmény sokkal primitívebb volt a Cape Canaveral-inél, ahol rövid ideig együtt edzhetett az amerikaiakkal. Az Atlanti Unió egyengette az útját, hogy kijuthasson, bár biztosra vette, hogy az amerikaiak nagylelkűen mindenképp följárnak volna segítségüket. Eltérően például a franciáktól, jutott eszébe, majd rögtön meg is rötta magát, amiért ilyen rémes előítéleteket táplál. A maga részéről mindenestre örült, amikor a kormány végre letett kísérleteiről, hogy az Európai Közös Piacot meggyőzze Anglia felvételének előnyeiről. Egy Amerikával kötött szövetség sokkal ésszerűbbnek tűnt, már csak a közös kultúrát és nyelvet figyelembe véve is - különösen most, hogy a Drót a föld felszínén minden távolásgot egyenlővé tett.

1962 májusa óta, amikor Harold Macmillan beindította az első állandó Drót-kapcsolatot Párizs felé azzal a gyerekes angol nemzeti lobogós viccel, a technika lehetőségei az egész világot fenekestül felforgatták. A kereskedelem és az utazás gyökeresen megváltozott.

Az amerikaiak különösen találeményeknek bizonyultak, amint az várható is volt. Az a szörnyű ügy Kennedyvel Dallasban - az első "instant-tömeg", ahogy később a jelenséget elnevezték -, a sérült katonák hazaszállítása Vietnamból, szüleik karjai közé, alig néhány perccel a sebesülés után, meg persze LBJ kampánya a faji elkülönítés eltörlésére, melynek során Drót-állomásokat helyeztek el minden iskolaudvaron...

Így indult hódító útjára a Második Erzsébetkor Csodája, és mivel Max Plesseyben megnyerte a versenyt az amerikaiak ellen, a találmány mindenestül angol maradt. Olykor úgy tűnt, az ember már egy újságot sem tud föllapozni anélkül, hogy azok az ostoba reklámszövegek fejbekólintanak:

"Utazzon telefonon!", "Dróton át gyorsabb!" Különösen a fiatalok élvezték ezt az új, távolságok nélküli világot, időnként a leghajmeresztőbb mutatókat produkálva. Még ma is, azok a nyivákoló bohócok, a Beatles, bedrótozzák az egész világot, az "Ali You Need Is Love"-ot énekelve kétszázmilliók közönség előtt.

A Drót mindenkit megérintett. Max még meg is gazdagodott, mivel pénzét az új, digitális számítógépeket fejlesztő cégekbe fektette, mely berendezések az egyre terjeszkedő Drót-hálózat működtetéséhez nélkülözhetetlenek.

...Bár csak itt lehetne most, és láthatná ezt, Forbes apoteózisát! Csakhogy, mint mindig, az asszony ezúttal is túl elfoglalt volt. A Drót különben Forbes saját életét is egyfajta paradoxonná minősítette. Mindössze egyetlenegy repülőképes Teve épült, és annak is alig néhány útjába kerül, hogy pályára állítsa az orbitális fogadóállomásokat, azután a szerepét átveszi a Drót, sokkal olcsóbban szállítva föl utasokat és terhet egyaránt, mint akármelyik rakéta.

És akkor mihez kezd? Az amerikaiak már egy új, nemzetközi űrprogramról beszélnek, ami a Holdat venné célba. Forbesot a kora ellenére előkelő helyen emlegették az expedíció-tagságra esélyesek között. A Hold, ez átkozottul nagy dobás lenne! Csakhogy addig még legjobb esetben is hátravan egy évtizednyi

intenzív kiképzés és technikai teszt. No és persze Max arra megint azt mondaná, hogy elmenekül a problémák elől. Miközben elveszett ifjúságát kergeti...

Micsoda ostobaság) Azt várta, hogy a válás majd megkönnyíti az életét, és a Dróttal szemben érzett bizarr féltékenysége fokozatosan elhalványul.

De ez még a jövő zenéje, öregfiú, mondta magának. Először ezt a napot kell megúsznod ép bőrrel...

Mert alig nyolc perc múlva Henry Forbes, az ötvenéves asztronauta 1500 kilométer magasban röpül majd - körpályán a föld körül.

Két másodperccel a kilövés előtt a hat főhajtómű beindult. Ragyogó fehér fény tört elő őelőlk. A vörös ausztráliai porral keveredő fehér füst körülölelte a hármas testű űrhajót. Forbes mély, rekedt morgást hallott, valahonnan messze lentről, mint egy becsapódó ajtó a pokolban...

Akkor egy pillanatra visszarepült az időben, több mint húsz évet, és újra ott érezte magát Haagsche Bosch-nál, a V2-k indítóállásai ellen zajló támadás során, amikor az egyik madárnak még sikerült fölszállnia, és egy szemképráztaató tűzoszlop tetején lovagolva fölszökkent az égbe az egymással csatázó ellenséges repülőgépek között...

Aztán a vibráció erősödni kezdett, és elnyelte őt.

1977: Viharok Tengersé

Az *Endeavour* kabinjából Forbes a Hold egy korongforma szeletét látta, nem több mint három méternyire tőle. A holdbéli reggel derengésében mindenféle méretű kráterek rajzolódtak ki, néhány méterestől a tűhegynyiiig. Buzz Aldrin, az elsőként Holdra lépő ember a létra aljánál állt, Forbes szemszögéből furcsán összetöporodve. Aldrin megfordult, mereven, mint egy próbababa, Haldane-féle szkafandere fehéren csillogott a napfényben.

- Gyönyörű látvány - szölt. - Bámulatosan elhagyatott.

- *Endeavour*, itt Stevenage. Ez szép mondat volt, Buzz.

- Vannak jó pillanataim - felelte Aldrin szárazon, majd mozdulatait tesztelve elugrált a talajon, és kitűnt társa látóteréből.

Forbes értékelte, hogy a másik nem csinál nagy ügyet ebből rendkívüli pillanatból. Elvégre aligha számít, személy szerint ki teszi meg az első lépéseket idefönt; a háromtagú legénység - egy brit, egy jenki és egy ruszki - egyszerre landolt a Holdon, jelentős nemzetközi összefogás eredményeként.

Most Forbes következett. Egy pillanattig még várt, megigazgatta a fehér szkafanderére tűzött műanyag szegfűutánzatot, aztán Alekszej Leonov segítségével leereszkedett a kabinnyíláson keresztül, és megragadta a műanyag létrát. Alig bírt mozogni luftballonként fölfűjt Haldane-szkafanderében, de hatvanévesként többnyire bármilyen környezetben nehezen mozgott már; hogy most épp a Holdon küszködik, a legcsekélyebb mértékben sem jelentett számára különbséget.

Gyorsan ereszkedett le, mellette némán suhantak el az *Endeavour* támasztólábai, és végül - egy utolsó, dörömbölő szívveréssel és várakozással teli pillanat után - lába alatt megroppant a köves felszín. Vontatottan verődött fel a por, szép kis íveket írva le, majd visszatelepedve bakancsára.

Odébbstállt a leszállóegység alól. Valahányszor megtett egy lépést, érezte, ahogy talpa alatt kövek őrlődnek porrá. A fények furcsán fordított képet rajzoltak elé, mint valami fotónegatív: a himlőhelyes táj szürkésbarnán ragyogott az ég alatt, amely viszont olyan fekete volt, mint egy felhős éjszaka Cleethorpesban. A

horizont közelinek tűnt, élesen látszott, és szabad szemmel kivehetően is *görbült*. A Hold valóban nagyon kicsi volt, csak egy parányi sziklagolyó, és Forbes most ott sétált a felszínén.

- *Endeavour*, itt Stevenage. Jó látni téged, Henry. Hogy érzed magad?

- Átkozottul furán - felelte Henry Forbes.

- Az lenne átkozottul fura - jegyezte meg fagyosan Leonov -, ha a változatosság kedvéért segítene nekünk, parancsnok.

Forbes megfordult, és észrevette, hogy Aldrin és a ruszki már félig végeztek is az expedíció legfőbb feladatával, a Drót-fogadóállomás fölállítással. Ez az első darab amolyan Heath Robinsonféle tákormány volt, melyet az *Endeavour* aljához rögzített köteleket húzgálva lehetett szétbontani. Rögtönzöttsége persze nem számított, csak az, hogy működjön; a hamarosan megérkező mérnökök majd átszállítják egy maradandóbb berendezés alkatrészeit.

Előrelendült, hogy kivegye részét a munkából.

...A Föld kerek, kék labda volt, sokkal kövérebb, mint a telihold, és olyan magasan a fekete égbolton, hogy ki kellett tekernie a nyakát, ha látni akarta. Európában éppen beköszöntött a reggeli jól kivehette a kontinenst az elszórt felhőfoszlányokon át, bár Anglia pont takarásban volt. A levegő általánosságban sokkal tisztábbá vált az utóbbi években, noha igazán nem tekinthették hosszú távú megoldásnak az ipari szennyező anyagok drótvitelét az óceánok mélyére - hiszen a mérges gázok előbb-utóbb csak följutnak onnan is a légkörbe -, és ami azt illeti, az egyik alternatív megoldás az volt, hogy a Hold szeméttelként történő használatát propagálták. Természetesen, mint azt Max az unalomig magyarázta neki, a Drót velejét képező kvantumátviteli folyamatnak szüksége van valami élettelen tömegre a fogadóállomáson, hogy átalakíthassa. Eszébe jutott, milyen jó kis fejtörő lehetne a jövő archeológusainak, ha a leállított atomerőművek szívében sugárzó holdpor-halmokat találnának...

Már hónapok óta nem is beszélt Maxszel. A nő talán most épp a holdséta BBC-közvetítését nézi, James Burke, Patrick Moore és Isaac Asimov kommentárjával.

Vagy nem. A Dróttal kapcsolatban álló cégek fonlármilliárdjai, amiket a kvantumkutatásba ömlesztettek, olyan új távlatokat nyitottak meg - esett már szó kvantumkomputerekről, sőt valami Dan Dare ihlette csillaghajó-motorról is -, melyekre Max minden ideje kevés lett volna. Forbes a nyilvánosságra hozott részleteket döbbenetesnek és kissé hátborzongatónak tartotta. A kvantumkomputerek például azzal értek volna el eddig elképzelhetetlen műveleti sebességet, hogy több számítást végeztek egyszerre, *párhuzamos világegyetemekbe* kihelyezve...

Amikor a fogadóállomást fölállították, elérkezett a zászlók ideje. A Union Jack és a sarlókalapácsos orosz lobogó légmozgás híján tárgyalótermekbe illő méltósággal, redőzve lógott, Aldrin csillagos-sávós vásznát azonban drótokkal úgy merevítették ki, hogy hullámokat vetve feszüljön, mintha a szél fújná. Az amerikai kissé szégyellte is magát a mesterkéltségek miatt. Ezután következett a gravitációs inga, egy egyszerű szerkezet, amit a londoni Természettudományi Múzeum küldött föl, hogy a tévénézők számára is demonstrálja, az asztronauták valóban odafönt járnak, a Föld égi kísérőjének gyengébb tömegvonzásában.

Mindhárman tisztelegtek, saját hadseregük szokásai szerint, majd lefényképezték egymást.

- *Endeavour*, itt Stevenage. Rendben, uraim, a műsornak vége. Viszlát itthon néhány perc múlva...

Máris? - gondolta Forbes csalódottan.

Leonov és Aldrin azonban már kötelességtudóan vonultak a Drót-állomás felé. A rádiótranszport immár oly jól ismert, jellegzetes kék villanásának kíséretében tűntek el, és helyükön vízzel teli polietilén zsákok jelentek meg.

Forbes egy pillanatra magára maradt a Holdon. Hallgatta hangos lélegzését a zárt sisakban, és eszébe jutottak a Bűzös Billyk, azok a penetráns szagú oxigén-adagolók, amiket még a nagy magasságokba törő Spiteken kényszerültek használni...

Néhány perc múlva megindul majd a mérnökök áradása, meg az újságíróké és a holdkutatóké is, csapatostul. Talán még a Természettudományi Múzeum szakemberei is átruccannak, hogy minél előbb megkezdhesék az *Endeavour* műtárgyi megóvását. Körülpillantott a Viharok Tengere eddig ember nem járta síkságán, és eltöprengett, vajon milyen képet mutat a táj pár hét vagy hónap múlva, amint a szorgosan építkező csapatok egyre távolabb merészkednek az elsőként kiépült hídfőtől.

Az *Endeavour* büszkén tornyosult a zászlók mögött, a maga tizenöt méteres magasságával, félgömb alakú csúcsának hővédő kerámiapajzsán szigetelő kevlárhuzat csillogott. A porban sugárirányú sávok futottak szét a nagy teljesítményű, folyékony hajtóanyagú Rolls Royce motorok feketén ásító fúvókái alól. Forbes némi büszkeséggel konstataálta, a hazai gyártású hajtóművek kifogástalanul teljesítettek.

Az *Endeavour* azonban egyszerre első és utolsó darabja fajtájának. Bonyolult, intelligens, automata űrhajók új generációja - olyan nevekkel, mint *Voyager*, *Mariner* vagy *Venyera* - távolodik már most is a Földtől, fedélzetén Drót-állomásokkal, a Mars, a Vénusz és a Jupiter holdjai felé. Buzz Aldrin szerencsés volt; a Marsra lépő első ember már egészen biztosan politikus lesz, nem pedig pilóta...

Hála a technika feltartóztathatatlan fejlődésének, Forbes immár teljesen fölöslegessé vált.

Természetesen ha hazatér, holdrepülését karrierje csúcsának kiáltják majd ki. Azt várják tőle, hogy ezek után visszavonul: továbbadja a stafétát annak a különös, új nemzedéknek, amely már a Dróttal együtt nőtt fel...

Csakhoggy ő még nem állt készen arra, hogy papucsba bújjon, bármit állít is az évszám a naptáron. Persze tudta, Max mit mondana *erre*: a férfinak ugyanez a hozzáállása vezetett ahhoz, hogy sosem lett gyerekük, hiszen nem tud megbékélni saját öregedésével - meg más efféle pszichiáteri halandzsával jönne. Ám egy magánúton elvégzett orvosi vizsgálat eredménye azt sugallta, hogy a nyugdíjasélet egy vidéki birtokon semmiképp nem lenne ésszerű választás...

Lehunyta a szemét, és átlépett a Drót-állomás hevenyészett kapuján. Fájdalom hasított belé, ahogy a letapogatók elektronsugara végigsöpört rajta. Két másodperc alatt, rövidhullámú jel formájában száguldott keresztül a Holdat a Földtől elválasztó űrön, és erre az időtartamra anyagi formában megszűnt létezni.

Aztán egyszerre visszatért a nehézkedés, méghozzá hatszor erősebben, mint az imént, és ő megroggyant a szkfander súlya alatt. Karját azonban máris segítő kezek ragadták meg, és újra hangokat hallott maga körül. Kinyitotta a szemét. A karanténegység falain túl Anglia ege szürke volt és fenyegető.

1987: Brunel-dokk, alacsony Föld körüli pálya

Akkor ébredt föl, amikor a dokk lassú, hőmérséklet-kiegyenlítő forgása éppen élénk, vízkék földfényel töltötte meg a kabinját.

Kilebegett a hálósákjából. Ujjait végig futtatta maradék haján, aztán csinált magának egy teát. Ez abból állt, hogy egy polietilén tasakot telepumpált forró vízzel, majd a végeredményként képződött sápadt barna pempőt egy szopókán keresztül kiszívta. Undorító; még a legerősebb főzet sem volt képes elfedni az egyen műanyag ízt. És persze az itteni alacsony nyomáson a forró víz sosem elég *forró...*

Még nem akarózott elindulnia. Bár időnként gyanította, hogy itteni munkája, mint konzultáns a *Discovery* vezérlőrendszereinek építésénél, csupán amolyan szinekúra, napjai éppen elég dolgozók voltak. Megtanulta már, hogy hetvenéves fejjel az ember jobb, ha elég időt ad magának az ébredésre.

Természetesen a kilátásban is vég nélkül tudott gyönyörködni. Ezen a napon, a ragyogó déli napfényben, a szmogmentes légrétegek alatt Anglia földjét szétszórta ékkövekként csillogva lepték be az emberi lakhelyek. Forbes még innen föntről is láthatta, mennyire összezsugorodtak a régi nagyvárosok - leginkább London -, ahogy a külső kerületek ködös szürke keléseiből jókora darabokat hasítottak ki az újraerdősítés zöld csikjai. A vonattal vagy autóval történő ingázás már úgymint a múlté; a fővárosba dolgozók egyenesen a célnegyedekben tűnhettek fel, Drót-berendezésekből bukkanva elő a régi metróállomásokon. Az MI-es autósztrádát átalakították a világ leghosszabb versenypályájává... Voltak olyan emberek is, azt olvasta, akik karrierjüket egyszerre több helyen egyengették, saját íróasztallal több fővárosban is, melyek között kedvükre drótoztak reggeltől napestig. Forbes ilyesmire sohasem vágyott.

Persze ennek is megvolt az ára. Forbes jól láthatta a magasból az úszómedencék kék csillogását mindenfelé Skócia, Wales és Northumberland hegyei között... Anglia népe a vadregényesség lát szatát keresve a legapróbb szigeteket is belakta, de egyszerűen kevés volt abból az átkozott helyből. Történtek kísérletek arra, hogy a legszebb vidékeket megvédjék. A Lake District Nemzeti Parkban például a turisták jókora üveg kilátócsarnokokba drótoztak be, és onnan nézhettek csak szét Wordsworth kedvelt vidékén, mint aranyhalak az akváriumból...

Néhány, a Dróttal kapcsolatos ár nem is látszhatott ebből a magasságból. Forbes emlékezett még a pánikra, amikor Anglián veszetség-járvány száguldott végig, nem sokkal az első francia állomások megnyitása után. És voltak még komolyabb járványok is, mint például az AIDS rohamos elterjedése az 1980-as évek elején. Egyes szakértők szerint az emberre veszélyes vírusok és baktériumok korábban elképzelhetetlen evolúciós robbanásokon mentek keresztül, annyira megszorodtak a fertőzést előidéző tényezők. Mások azt állították, hogy egy Dróttal behálózott bolygón az embernek is hasonló gyorsasággal kell fejlődnie, különben elpusztul.

A Drót-ellenes hisztéria egyes kitartóbb elemei megindokolatlannak bizonyultak, még egy ilyen megrögzött, vén szkeptikus szemében is, mint ő. 1963 óta, vagyis egy évvel a Drótszolgáltatás beindulása után egyetlen komolyabb balesetet sem idézett elő a rendszer maga - érte ezalatt az emberi jelminta útközbeni elvesztését vagy károsodását, ezért különösen felelőtlen lépés volt a 20th Century Fox részéről *A légy* újbóli megfilmesítése, méghozzá annak gyomorforgató részletességével... A Drót csupa jót hoz a világba, érveltek az eljárás hívei. Véget vetett a hidegháborúnak, mivel az ENSZ ellenőrei oda-vissza drótozhattak a két oldal rakétasilói közt, a békefenntartók pedig pillanatok alatt a fenyegető háborús góccokban teremhettek. Annyi potenciális katasztrófát előzött meg - az amerikai túsok kijuttatása Iránból '81-ben, az Atlanti Unió és Argentína közötti háború megakadályozása a Falkland-szigetek ügyében '82-ben, segélyek eljuttatása az etiópiai éhezőknek '84-ben -, hogy a világot már-már kiiríthatatlanul áthatotta az utópizmus szelleme. Legalábbis

Max ezt mondta, amikor utoljára találkozott vele. Persze csak egy vita hevében olyanok voltak, mint két idegen faj nagykövete, merevek és hirtelen megvénültek. A nőt jobban érdekelte, hogy kiselőadást tartson neki közös munkájáról Feynmannel és Deutsch-csal a kvantum-komputerek terén, mint hogy megkérdezze, mi van vele. Furcsa volt, hogy két ember, akinek egész életét a kommunikációs technológiák formálták, ennyire képtelennek bizonyult az egymás közötti kommunikációra, és Forbes menthetetlenül elgondolkodott azon, hogy egy gyermek - aki mostanra már felnőtt lehetne! - szorosabbra fűzte volna-e köteléküket.

Bizonyos értelemben Maxnek lettek is gyermekei. Néha a férfi irigyelte azért, amiért olyan könnyen létesít kapcsolatot a fiatalabb nemzedékkel, tanítványaival, kollégáival és másokkal. Az ifjúság számára *ma már* nincsenek *határok*, mondta egyszer, *mindent elérnek. A háború elképzeldhetetlen az ő szemükben... A Drót átformálja őket, Henry.*

És így tovább. Forbes szemében persze aligha számított már, igaza volt-e vagy sem, hiszen többé nem térhetett haza.

Az évek során felelőtlenül sok időt töltött zéró gravitációs körülmények között, a testmozgásra vonatkozó regulákat pedig megrögzötten figyelmen kívül hagyta... A vajákosok elmagyarázták, hogy mozgató- és szívizom-rendszere túlzottan elsorvadt, szervezetéből pedig olyan sok kalcium eltávozott, hogy csontjainak belső, szivacsos része teljesen eltűnt, a regenerálódás legkisebb reménye nélkül.

A Földön tolószékhez kötve csupán mindenkinek a terhére lenne. Akkor már jobb itt, ahol a *Discovery* csillaghajón dolgozhat, még ha azt gyanítja is, hogy fiatalabb társai inkább csak elviselik, mint tisztelik.

Még egy utolsó, vágyakozó pillantást vetett a napsütötte Angliára, eszébe jutott az izgalom, amit 1940 júniusában érzett, mikor Spitjével egy csata hevében elindult fölfelé, a kék égbe, fülében a hangosan kerepelő propeller zajával, orrában a motorolaj és a bőr szagával... Átkozottul fura. Most Föld körüli pályán repül épp. Járt már a Holdon is. Valahogy azonban egyik kalandja sem ért fel azokkal az ifjúkori, élénk pillanatokkal. A dokk lassú forgása eltüntette szeme elől Angliát, és helyére a *Discovery* karcsú, áramvonalas teste úszott be, mintha maga a jövő váltaná a múltat.

Forbes megitta a teáját, és egy sóhajjal fölkészült a zérógravitációs vécé napi megpróbáltatására. Az amerikaiak csodálatos emberek, de a vizes helyiségek tervezéséhez fikarcnyit sem értenek...

1997: Discovery, Mars körüli pálya

Az emberiség első csillaghajójának startja Forbes szerint meglehetősen izgalommentesre sikeredett, különösen ha emlékezetébe idézte az *Endeavour* és a *Congreve* fedélzetén átélt feszült pillanokat, nem is beszélve a háborús évek repülőterein megtapasztalt fárasztó, fejetlen kapkodásról. Pedig eseményekben nem volt hiány: most is éppen hidrogén keringett a hatalmas, atommag-hasadás hajtotta NÉRVA 4 rakéta fúvókájában, hogy aztán a motor központi részébe jutva szuperforróra hevüljön és kilöködjön, így hajtva előre a gigászi hajót.

Ennél még Cook kapitány is nagyobb felhajtást csaphatott, amikor elindult a Csendes-óceán felé, egy másik *Discovery* fedélzetén. Elvégre ez lenne az első csillagutazás, vagy mi...

De még csak visszaszámlálás sem volt. Forbes egyszerűen csak leült fémvázasszékére a legénység többi tagjával együtt, néhány sornyira a parancsnok és másodpilótája mögött - melleleg mindketten nők -, és hallgatta élénk, fiatal

hangjukat, ahogy végighaladnak az ellenőrzés fázisain, együtt a Port Lowell-i technikusokkal.

Még a berendezés is egész közönséges volt, mint egy kisebb repülőgép belseje, lehajtható polcokkal, miniatűr étkezővel, mellékhelyiséggel és a súlytalanság állapotában használt, tájékozódássegítő jelekkel. Csupán a Mars gyűrött, narancssárga felszíne az ablakokon túl, az adott valami különlegességet a pillanatnak; az ősi tájat immár egyre több kolónia zöld kupolája tarkította, ezek töltötték fel a *Discovery* készleteit a bolygóközi próbaúgrás után.

Az emberiség első csillaghajója formára egy hatalmas nyílveszőre emlékeztetett. A lakható rész - melynek belsejét a Cunard tervezte, még hozzá luxuskényelműre - képezte az áramvonalas nyílhegyet, és ezt biztonsági okokból a hosszú "vesző" választotta el a NERVA 4-től: százméternyi nyitott vázszerkezet, tele sugárelnyelő pajzsokkal, antennákkal és a folyékony hidrogén tartályaival.

Az áramvonalas forma mulattatta Forbest, mert a lakóegység emiatt leginkább azokra a V2-szerű űrhajókra hasonlított, amelyek ifjúkora szombat reggeli matinéműsoraiban szántották az eget - és amely formát az 1960-as és 1970-es években annyit gúnyoltak, hiszen a tervezőasztalokon születő valóságos űrjárművek inkább rovaralakkal próbáltak alkalmazkodni a légüres tér elvárásaihoz.

Végül aztán kiderült, hogy a szakértők, sokadik alkalommal is, tévedtek. A csillagközi űr korántsem volt üres. Gáz és por töltötte ki, persze rettentő ritkásan - köbkilométerenként mindössze negyven-ötven baktérium nagyságú szemcse -, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy a fénysebesség töredékével száguldó *Discovery* orr-részét alaposan megviselje. A hajót tehát áramvonalasra építették és vastag ütközéselnyelő pajzzsal szerelték fel, sőt orrába még egy erős, por-atomizáló rövidhullámú sugárgenerátort is beültettek.

A fénysebesség töredéke... Az efféle sebességek még a NERVA 4 képességeit is messze meghaladták volna - ezért az agyonbonyolított amerikai monstrumét, amelyet eredetileg jóval kisebb járművekbe szántak, csupán marsutazásokra -, ha nincs a HRP-effektus.

A HRP a Haisch, Rueda és Puthoff nevek kezdőbetűiből áll össze, magyarázta neki Max, a három fizikuséból, akiknek a kulcsfontosságú áttörést köszönhatték a kvantum-vákuum kutatási területén. Ok bizonyították, hogy a légüres tér egyáltalán nem üres, energiák folyamatos árapálya hullámzik benne, tele tömegesen megjelenő és újra eltűnő "virtuális" részecskékkel. Ez az úgynevezett "nullpont-mező" elektromágneses hatást gyakorolt minden, rajta áthaladó tárgyra... és ez a hatás *teremtette meg* a tömeg és a tehetetlenség összefüggéseit, amelyeknek köszönhetően olyan nehéz a világban bármit mozgásra bírni.

A nagy Drót-szolgáltatók - mérhetetlenül gazdagok, negyvenéves tapasztalattal a kvantumeffektusok területén - azonnal ráharaptak a HRP-eredményekre. Ennek végterméke lett a *Discovery*, melyet jóformán súlytalanná tettek a tehetetlenség-elnyelők, és így egy meglehetősen szerény teljesítményű motor is óriási sebességekre gyorsíthatta... De most, ha izgalommentesen, ha nem, a pilóták indulási előkészületei a végükhöz közeledtek.

A legénység többi tagja, mind fiatal, egészséges és intelligens, sem látszott izgatottnak. Nyugodtan ültek egymás mellett párosával - a tenyészegyedek, gondolta Forbes keserűen. A harmincéves utat az Alfa Centauri felé a *Discovery* áramvonalas falai közt, biztonságban töltik majd, élük az életüket, csöndben tanulnak, őrzik az erejüket, sőt gyerekeket nevelnek. Még a súlytalanság

kényelmetlenségeit sem kell elviselniük - arról is gondoskodik a HRP-mezők manipulációja...

Megpróbált persze mesélni nekik.

Például arról az 1941-es összecsapásról, amikor leszedett egy Heinkel 111-est St. Abbs Head közelében, Berwickshire-ben. Megtett egy kört, és észrevette, hogy a német legénység nagyon mesterkedik valamiben. Rájött, hogy föl akarják gyújtani szinte teljesen épen maradt bombázójukat, ezért elhatározta, hogy leszáll, és megakadályozza őket ebben. Csakhogy a Spit kereke gurulás közben belefutott egy sárral telt gödörbe, és a gép fölbukfencezett. Forbesnak nem esett baja, de tehetetlenül lógott fejjel lefelé a szíjain, míg a Heinkel legénysége ki nem szabadította. Akkor, mivel már közeledett a Helyi Önkéntes Véderők csapata, a németek gyorsan megadták magukat a pilótának, átadva Luger pisztolyaikat. A HÖV-fiúk azonban azt hitték, ő is az ellenséghez tartozik, ezért rögtön letartóztatták, és csak azzal sikerült szorult helyzetéből kivágnia magát, hogy zsebéből előhúzott egy épp nála lévő adóvisszatérítési nyomtatványt...

És így tovább. A csillagokba igyekvő fiatalok udvariasan hallgatták. Számukra azonban Forbes a hősi háborús történeteivel egy képtelenül rég letűnt, sötét kor emlékműve volt csupán.

Talán Max látta jól: ezek a türelmes, félelem nélküli ifjoncok - a Drót által behálózott világ szülőttei melynek nincsenek határai, és csak egyre gazdagabb és gazdagabb lesz - valóban nem is emlékeztetnek már őseikre.

Mintha egyenesen egy új fajhoz tartoznának, mondta Max.

Talán. Gyakran még saját maga számára is abszurdnak tűnt, hogy egy ilyen vén bolond ekkora útra vállalkozik. Csakhogy a HRP-effektus a szállítási költségeket még egy csillaghajón is jelentéktelenné zsugorította. A *Martian Times* pedig csinos előleget fizetett az útközben hazasugárzott kommentárjaiért...

Azt persze biztosra vette, hogy az Alfa Centaurit már nem éri el élve, így a föllepülő Drótállomáson keresztül vissza se juthat a Földre. Mégsem bánkódott. Számára épp ez volt a legfontosabb: elmenekülni egyre érthetlenebbé váló szülőbolygójáról.

Forbes, aki még emlékezett a más időkre, egyre nehezebben viselte a modern idők önelégültségét. Vajon tényleg olyan jó dolog, hogy a Drótnak köszönhetően a nyugati világ eszméi egyeduralmukká váltak? Példának okáért ott volt az Öböl-háború, melynek során az amerikai tengerészgyalogosok egy rejtett Drót-állomás segítségével lerohanták Szaddam bunkerjét, szinte egyetlen lövés nélkül végrehajtva a trónfosztást, és az ország "felszabadítását"... Ahhoz kétség sem férhetett, hogy Szaddam szörnyeteg volt. Forbes azonban emlékezett még, hogy a náciak meglehetősen hasonló módszereket alkalmaztak. Vajon mit gondolhatott minderről az átlag iraki?

De az efféle érvek csak kifogások, legalábbis Max szerint. A nő azzal reagált az ő ilyen megjegyzéseire, hogy még a jövő elől is menekülni próbál. Abba kell hagynia ezt, megtanulni bízni a fiatalokban, nem pedig félni tőlük... és így tovább. Már régóta nem figyelt Max monológjaira.

Mindazonáltal sajnálta, hogy elveszíti. Bár nem mondhatta volna, hogy barátok, szerelmesek pedig már végképp nem; a nő egyszerűen Max maradt számára. Ráncosodó arcát gondolataiban egyre inkább elfedte egy fiatal, okos, lobbanékony, vörös hajú lány képe, egyenruhába öltözve...

Úgy döntött, ez csak egyet jelenthet: szentimentális vén bolond vált belőle.

Forbes megérezte valami alig észrevehető remegést, amit a szék fémszerkezete közvetített. A vibráció minden tapintatossága ellenére emlékezetébe idézte a

Spitfire Merlin-motorjának harsogását, és a Teve gigantikus, folyékony haj tó-anyagú rakétáinak föld alatti moráját.

A kabin mintha megdőlt volna, ahogy a hajó gyorsulni kezdett. A Mars őszies színezetű fénye elhalványult.

Forbest eltöltötte az izgalom. Pokolba az öregkorral. A csillagokba indul!

2007: Oxford, Anglia

...Bejárok a szemináriumokra, amikor csak tudok - elvégre a drótutazás ma már nem kihívás, egy ilyen idős hölgynek sem, mint én. Ami azt illeti, az utolsó előadást az egyetem új Shaw Könyvtárában hallgattam végig... hallottál róla? A Bodle-épület egyik szobáját pedig közvetlen Drót-kapcsolat köti össze a Holddal, a Marssal, a Ganümedesszel, a Tritonnal...

Tudom, Henry, nem fogod elhinni, de rendszeres előadás-látogatásaim ellenére is a legtöbb új elképzelést már nem érem föl ésszel. Hadd meséljek néhányról:

Először is ott az *elmék* drótozása. Talán ez számodra kissé kísértetiesen hangzik - időnként még azén számomra is! -, de hidd el, nagyon is valóságos lehetőség most, hogy megértettük a tudati folyamatokat irányító egyenleteket. Elvégre maga a tudat is egy kvantumjelenség. Ez az egész a kvantumszámítógépek kutatásából nőtt ki. Bizonyára te is tudod, Henry, hogy a te drága Discoverydet egy millió-kvantumpöttyös Faktorizációs Motor irányítja, ha kísértetiesnek tartod a dolgot, ha nem! És mivel a számító kapacitás kombinatorikus... O, drága Henry, nem hiszem, hogy lenne időm az egészet elmagyarázni - elég legyen az hozzá, hogy két agy sokkal jobb, mint egy) És még jobb a három, a négy... vagy a milliárd. Egyes szakértők szerint a legdrámaibb evolúciós ugrás előtt állunk a homo habilis megjelenése óta.

Mi van még?

Nos, valószínűleg olvastál az új *nanokapukról* - ezek miniatűr Drót-csatornák, amelyek egyszerre csak egy atomot sugároznak át... A Lancetben volt egy cikk, ami a módszer lehetséges orvosi hasznosításairól szólt. Elképzelhető például, hogy egy betegbe okos nanokapukat injekcióznak, amelyek aztán levadásszák és kitranszportálják a mérgező anyagokat vagy a rákos sejteket! Sajnos én már lekéstem erről...

Aztán ott van a *fénynél gyorsabb* utazás lehetősége - na, ehhez mit szólsz? Az alapja valami kvantum-alagúteffektus. Ha megpróbálsz körülzárni egy fotont, adva van egy apró, de mérhető valószínűség - a kvantum-bizonytalanság elve alapján -, hogy az egyszer csak a falakon kívülre kerül. Még hozzá észlelhető időmúlás nélkül... Már évtizedek óta követem az elméleti kutatásokat, de a gyakorlati áttörés csak a '90-es években következett be, amikor egy osztrák csoport Mozart 40. szimfóniájának meglehetősen zajos felvételét továbbította, a fénysebesség 4,7-szeresével! Idén pedig a Bell Labs megpróbál néhány kilométeres távolságra átküldeni egy fakockát - pont, mint mi az első Drót-kísérleteink során.

Henry, remélem, nem az lesz a vége, hogy mire a lomha, inerciális meghajtású Sopwith Cameleddel eléred a Centaurit, menet közben megelőzött egy fénynél sebesebb Spitfirel...

A munkám továbbra is minden percemet lefoglalja. És, Henry, hidd el nekem, ha mondom - tudom, magamat ismétlem -, ezek a fiatalok csodálatosak, sokkal jobb emberek, mint mi voltunk, még ha időnként kicsit ijesztőek is. Tudtad, hogy az új miniszterelnök még meg sem született, amikor az első Drót-átjáró megnyílt? Emlékszel arra a nevetséges ügyre a zászlóval? Mintha csak tegnap történt volna...

Miniszterelnök: én bolond, természetesen kormányzót értettem. Ez is elárulja, milyen öreg vagyok.

Azt mondják, a mai iskolások számára már a *nemzet* gondolata is képtelenségnek tűnik. Nem hiszik el, hogy alig fél évszázaddal ezelőtt még épp csak kilábaltunk egy háborúból - számukra a hadviselés nem több barbár, hátborzongató emberáldozatnál... Mi, öregek ezért időnként feszengünk a társaságukban, de a logikájukat nehéz lenne kétségbe vonni! Fiataljaink egy gazdag, tiszta világban élnek, ahol senki nem fogyhat ki az élet alapvető szükségleti cikkeiből, legalábbis amíg az egész Naprendszer föl nem perzselődik - és még akkor is ott lesznek nekünk a csillagok, hála neked és a *Discovery*nek...

Tudom, nehéz elfogadni a változást. Ez az új világ gyakran nekem is nagyon furcsa, és olykor eltöprengek, hová jut el az emberiség tíz vagy húsz vagy harminc év múlva, amikor már a gondolatok is a Dróton át száguldanak. Bizonyos fokig megértem, miért menekültél egyfolytában, drágám - ezúttal, visszavonhatatlanul, egész a csillagokig) Pedig nincs mitől félned. Talán ha lett volna egy saját *gyermeked*, akár velem közösen, te is beláttad volna ezt...

Aztán nehogy kétségbe ess az engem érintő rossz hír miatt, Henry, drágám) Nincsenek fájdalmaim, semmiben nem szenvedek hiányt. Annak idején én is kivettem a részem a nagy hecceből, ahogy ti, vén RAF-es fiúk szoktátok mondani - láthatod, azért én minden szavadra odafigyeltem, már akkor, régen is! Csak egyvalamit sajnálok, hogy nem láthatok többet a jövő most megnyíló, új távlataiból - és hogy nem láthatlak viszont téged, mert igenis fontos vagy számomra...

2017: a csillagok közt

A kabinjában feküdt, egy régi mechanikus óra halk ketyegését hallgatta. Semmilyen szagot nem érzett, semmilyen ízt, minden lélegzetvétel fájt, és látni is csak homályos foltokat látott. Már csak egy roncs volt, de igazából elege is lett ebből az életnek nevezett hajcihéből...

Valahogy tudta, ez az a nap.

Nem fogta fel túl tragikusan. Mint az elefántok, gondolta. Egyszer ismert egy fickót, aki járt Indiában - még mielőtt a Birodalom széthullott volna, a háború előtt -, és az a fickó mesélt mindig az elefántokról, arról, hogy tévedhetetlenül tudják, mikor jött el az idejük. Akkor elhagyják a csordát, és keresnek egy csendes zugot, de csak úgy komótosan...

Talán igazak voltak azok a mesék. És talán az emberben is megvan ez az ösztön, ha pedig igen, az nagy megnyugvást jelent. Elvégre mindig szerencséje volt; a '40-es években sokszor beadhatta volna a kulcsot, ahogy rengeteg jó ember meg is tette.

Lélegzete a torkát kaparta. Micsoda ostoba dolog...

A falak köddé váltak körülötte.

Egy pillanatra döbbenet hasított belé - és harag. Megrémült. De hát mi értelme most megrémülni?

... A csillagok között lebegett, csillagok fölötté, alatta, és körülötte mindenhol. Előtte alig észrevehetően kékebbre színeződtek.

...*Nem szabad félned tőlünk.*

Egyenletes fény ölelte körül - épp csak annyira, hogy kioltsa a csillagokat, de az ég mély éjkéjje megmaradt.

Egy szűk kabin. Egy bot a kezében. Valami a fülében... fölemelte a kezét... vatta volt...

Te jó ég! Újra a Vampire-ben ült, annak kacsojás-színű fémteste vette körül. Még a gomblyukában is ott volt a friss szegfű.

Kár volt elmenekülnöd a sötétségbe.

A Vampire orra lebillent, és kitérült alatta a táj, szelíden görbülve, fényhálóval beszőve: egy Drótkontinuum.

Mi vagyunk te. Te vagy mi. A te bátorságodnak köszönhetően az emberiség örökké élni fog. Hálát érdemelsz. Szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk.

Szóval ezek a fiatalok - vagy az az átkozott fajzat, amivé váltak - hazahozták őt, egészen haza, a csillagokból. Ha pedig ilyesmire képesek, valóságos istenek. Észébe jutott, hogy félnie kellene tőlük, ahogy mindig is félt egy kicsit.

De azért csak emberek voltak, gyermekek. Talán Max jól látta. Talán itt az idő, hogy végre mások kezébe adja a sorsát.

Odalent azonban nem látta Maxet. A síron túlra még ők sem értek el. Legalábbis még nem. Isten hozott itthon...

Lent biztonságban lesz, ha sikerül leszállnia. De nem sürgeti senki. Még egy pár percet marad, azzal nem árthat senkinek. Talán elvihetné a gépet pár fordulóra London fölé...

Lebillentette a Vampire orrát, és megkezdte hosszú zuhanását vissza a légkörbe.

Németh Attila fordítása

in Galaktika 176